

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 278 § 1 i 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 lipca 2025 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV Ka 112/25,

o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 28 lutego 2025 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 112/25,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29 lipca 2024 r., sygn. akt III K 1206/19, M. K. został skazany na karę łączną 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 złotych. W wyroku tym znalazły się także rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 46 § 1 i 2 k.k. Orzeczenie to zaskarżone zostało apelacją obrońcy skazanego.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 112/25, Sąd Okręgowy w Poznaniu utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W dniu 17 marca 2025 r. (k – 490) skazany złożył w Sądzie Okręgowym w Poznaniu wnioski o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego. W uzasadnieniu wniosku wskazał na zły stan zdrowia, który uniemożliwił mu dotrzymanie terminu zawitego, na dowód czego dołączył zaświadczenie ze szpitalnego oddziału ratunkowego. Dodał również, że może dostarczyć dokumentację medyczną obrazującą cały przebieg choroby.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2025 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie wyrok na piśmie. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że skazany brał udział w rozprawie odwoławczej, a więc stan zdrowia nie był przeszkodą w uczestniczeniu w czynnościach procesowych, a nadto został pouczone o terminie złożenia wniosku o uzasadnienie.

Postanowienie to zaskarżone zostało w całości zażaleniem skazanego, w którym wskazano, że:

- obiektywnie istniejący zły stan zdrowia był rzeczywistą przeszkodą w dochowaniu terminu zawitego, czego nie wyklucza automatycznie obecność na rozprawie odwoławczej, co błędnie podniesiono w zaskarżonym postanowieniu,

- Sąd Okręgowy nie pouczył skazanego „rzetelnie i kompletnie” o terminie i sposobie złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku, a odmienne w swej treści zapisy zawarte w protokole rozprawy odwoławczej nie oddają rzeczywistego przebiegu rozprawy (skazany dodał, że posiada sporządzone przez siebie dźwiękowe nagranie rozprawy, które potwierdza jego stanowisko),

- wniosek o przywrócenie terminu do dokonania omawianej czynności procesowej został złożony niezwłocznie po ustaniu przeszkody w postaci złego stanu zdrowia, co może zostać wykazane posiadaną przez skazanego dokumentacją medyczną.

W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o „uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia” i przywrócenie terminu do złożenia wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k., jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona ta w terminie 7 dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu. Skuteczność takiego wniosku zależy więc od ustalenia że:

- niedotrzymanie terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych,
- wniosek o przywrócenie terminu został złożony w terminie 7 dni od ustania przeszkody.

Ciężar wykazania obu przesłanek spoczywa na stronie domagającej się przywrócenia terminu. W realiach rozważanej sprawy słusznie przyjęto, że skazany nie sprostął powyższym wymaganiom. Jest faktem, że w dniu 24 lutego 2025 r. skazany korzystał z pomocy lekarskiej udzielanej mu w szpitalnym oddziale ratunkowym. Fakt ten nie stanowił jednak przeszkody uniemożliwiającej mu udział w rozprawie odwoławczej w dniu 28 lutego 2025 r. Niezależnie od tego zauważyć należy dodatkowo, że skarżący nie wnosił o odroczenie rozprawy odwoławczej z powodu złego stanu zdrowia, nie zgłaszał też tej okoliczności w trakcie rozprawy. Z protokołu rozprawy apelacyjnej wynika, że po ogłoszeniu wyroku przewodniczący pouczył strony m.in. o tym, że „wyrok jest prawomocny, a jego uzasadnienie na piśmie zostanie sporządzone, jeżeli w ciągu 7 dni od daty ogłoszenia zostanie złożony na piśmie wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku”. Kwestionowanie w zażaleniu rzetelności tego zapisu ocenić należy jako niezasadne. Po pierwsze, żadna ze stron, w tym skazany, nie złożyła wniosku o sprostowanie protokołu (na ogłoszeniu wyroku obecni byli także: obrońca skazanego, prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej). Po drugie, twierdzenie, że skazany dysponuje dźwiękowym nagraniem przebiegu rozprawy, sprzecznym z zapisem protokołu, nie zostało nawet uprawdopodobnione. Skazany nie dołączył do zażalenia kopii tego nagrania, nie powoływał się na ten fakt we

wniosku o przywrócenie terminu, a nadto w protokole brak jest wniosku skazanego o zgodę na nagrywanie rozprawy i zgody Sądu w tej mierze, wydanej na podstawie art. 358 k.p.k.

Na koniec zauważyć trzeba, że gdyby nawet przyjąć, że skazany rzeczywiście nie mógł złożyć wniosku o uzasadnienie w terminie, to i tak nie wykazał on, że został on złożony w terminie 7 dni od ustania przeszkody. Skarżący odwołuje się w tym zakresie do dokumentacji medycznej, które jednak, we własnym interesie, nie dołączył zarówno do wniosku o przywrócenie terminu, jak i do zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uznał zażalenie skazanego za niezasadne i rozstrzygnął, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł]